

hvis testator befinder sig i en svaghedstilstand, end hvis testator har sædvanlig modstandskraft. Der er herved tilsigtet en bevisvurdering, der svarer til den vurdering, der skal foretages efter værgemålslovens § 46 om ugyldige aftaler.

Den, der vil gøre gældende, at testator var udsat for tvang, svig eller anden utilbørlig påvirkning, har bevisbyrden herfor.

Der henvises til de almindelige bemærkninger pkt. 13.2.2. og 13.3.

Til § 76

Bestemmelsen omhandler ugyldighed på grund af erklæringsvildfarelse.

Bestemmelsen bygger på den gældende arvelovs § 53, men regulerer i modsætning til den gældende bestemmelse ikke motivvildfarelse.

Motivvildfarelse behandles i lovforslagets § 77, stk. 1, nr. 1, og stk. 2, hvortil der henvises.

Det følger af 1. pkt., at en testamentarisk bestemmelse, der på grund af fejlskrift eller anden fejltagelse har fået et indhold, der afviger fra det tilsigtede indhold, så vidt muligt skal gennemføres efter sin rette mening. Først hvis det ikke er muligt at fastslå, hvad den rette mening har været, er bestemmelsen ugyldig, jf. 2. pkt.

Den testamentariske bestemmelse skal kun gennemføres, hvis det rent faktisk er muligt med en meget høj grad af sandsynlighed at finde ud af, hvad den rette mening har været. Er det klart, at der er skrevet forkert, men er det ikke muligt at finde ud af, hvad der skulle have stået, må der bortses fra bestemmelsen.

Der er således ikke tilsigtet nogen ændringer i forhold til retstilstanden efter den gældende arvelovs § 53, stk. 2, og retspraksis efter denne bestemmelse vil derfor fortsat have betydning.

Der henvises til de almindelige bemærkninger pkt. 13.2.2. og 13.3.

Til § 77

Bestemmelsen handler om ugyldighed som følge af urigtige forudsætninger (motivvildfarelse) og (efterfølgende) bristende forudsætninger.

Stk. 1, nr. 1, handler om urigtige forudsætninger og er en videreførelse af retstilstanden efter den gældende arvelovs § 53, stk. 1. Bestemmelsen indebærer, at en testamentarisk bestemmelse er ugyldig, hvis testator ved oprettelsen befandt sig i en vildfarelse om omstændigheder, der var afgørende for bestemmelsen.

Der kan som efter hidtidig praksis være tale om en vildfarelse om både faktiske forhold, f.eks. at testator urigtigt troede, at en legal arving var død, og retlige forhold, f.eks. indholdet af tvangsarvereglerne eller en

misforståelse af juridiske begreber. Der er således ikke tilsigtet nogen ændringer i forhold til retstilstanden efter arvelovens § 53, stk. 1, og retspraksis efter denne bestemmelse vil derfor fortsat have betydning.

Stk. 1, nr. 2, indebærer, at (efterfølgende) bristende forudsætninger som noget nyt reguleres udtrykkeligt i arveloven. Medtagelsen af en bestemmelse om bristende forudsætninger har ikke til formål at udvide anvendelsesområdet for bristende forudsætninger. Bestemmelsen er således alene medtaget, fordi det er hensigtsmæssigt, at dette i praksis relevante spørgsmål er reguleret i loven.

Efter forslaget er en testamentarisk bestemmelse ugyldig, hvis forhold, som var afgørende for bestemmelsen, efterfølgende har ændret sig på en sådan måde, at testator, hvis testator havde kendt til det, ville have tilbagekaldt den testamentariske bestemmelse.

Efter stk. 2 kommer ugyldighed ikke på tale ved urigtige eller bristende forudsætninger, hvis det er muligt at gennemføre den testamentariske bestemmelses rette mening gennem en korrigerende fortolkning af testamentet. Bestemmelsen lovfæster praksis på det arveretlige område for så vidt angår urigtige forudsætninger.

Der henvises til de almindelige bemærkninger pkt. 13.2.3. og 13.3.

Til § 78

Bestemmelsen viderefører den gældende arvelovs § 54 med en sproglig modernisering. Bestemmelsen fastslår, at en testamentarisk bestemmelse, der går ud på en anvendelse eller tilintetgørelse af ejendelene, som åbenbart savner fornuftig mening er ugyldig.

Til § 79

Bestemmelsen viderefører den gældende arvelovs § 55 uændret og viderefører det arveretlige princip om, at en ugyldig testamentarisk bestemmelse vil blive gennemført, medmindre bestemmelsen anfægtes.

Til kapitel 13

Kapitlet indeholder regler om fælles testamenter, herunder regler om tilbagekaldelse af fælles testamentariske dispositioner og om længstlevendes testationsret og dispositionsadgang i levende live. Reglerne gælder både, hvor et fælles testamente er oprettet af ægtefæller og af andre end ægtefæller. Herudover indeholder kapitlet regler om udvidede samlevertestamenter.

En fælles testamentarisk disposition vil typisk være oprettet af to eller flere testatorer i det samme testamente. Et fælles testamente kan imidlertid også foreligge ved oprettelse af flere testamenter, men det må